

# „Возсвідженний Галичанинъ“.

Професор Іван Філевич, що помер цими днями в Петербурзі, належав до тих „землячків“, що не тільки почестили свої сили на чуже діло, але були навіть запеклими ворогами національного відродження свого рідного народу.

Син галицького священика-уніята, викликаного на Холмщину за часів пам'ятного переселення галичан до Росії, він вів далі діло свого батька і як учений, і як публіцист.

Учені праці Філевича, які писав він, бувши професором у варшавсько-му університеті („Очеркъ карпатской территории русского населения“, „Угорская Русь и связанные съ нею вопросы“, „История Карпатской Руси“, „История древней Руси“ то що), визначаються своєю тенденційністю й невеликим науковим апаратом. Добру і влучну оцінку цих праць, а особливо „Истории древней Руси“, зробив колись у „Кievской Старинѣ“ небіжчик Молчановський. Більш сердито, ніж дотепно відповідав Філевич на цю критику в брошюрі „Двѣ русскія народности и „Кievская Старина“. Останніми ро-а

ми Филевич перейшов на публіциста, містячи в „Новомъ Времени“ свої тенденційні статті про всякі славянські справи, торкаючись дуже часто й українства в дусі, звичайно, „возоединенного галичанина“. Публіцистичні праці його не виходять по-над середню міру й підчим, спріч шаблонового „славяноблаготворительства“ не визначаються. Невеличку силу мав Филевич, та й ту потратив на порожнє та шкодливе діло боротьби з національним відродженням рідного, але забутого народу.

Р.